

II. 2.

Přicházejí ke stolu s knihami.

Adam: „Kde?“ *Ano? Změna kvůli návaznosti na předchozí část.*

Eva: „Zde budete plnit svou funkci. *Jde ke stolu, položí si papíry, možná drží ruku na nich.* To je další věc, kterou v naší obci musíte mít – nikdo *klepne rukou na stůl* tu není bez funkce, nikdo *opět klepne* tu není zbytečný.“

Adam: *Popojde za ní, tj. přibližně do středu pódia. „Bez debaty!“*

Eva: *Poněkud chladně, úředně. „Vaším úkolem bude Možná by toto zařazení mohla ocitovat z materiálů ve složce, ať u toho něco dělá... systematizace literárního materiálu a jeho redistribuce mezi příslušné občany.“*

Adam: „To mám být... knihovník?“

Eva *(zavře složku, omluvně): „Zpravidla je občanovi přidělena funkce v raném dětství na základě jeho předpokladů, ale u vás, chápejte...“*

Adam: *Přechází dopředu... „Paráda!“*

Eva: „Prosím?“

Adam: *a doleva, stojí poblíž levých schůdků. „Budu dispečerem na dálnici moudrosti! Věrozvěstem vzdělání! Těm, kdož jsou závislí na věděni, budu dávat jejich dávku Descarta! Nietzscheho! A Heideggera!“*

Eva *(překvapeně): „Koho?“*

Adam: *Stále nadšeně k divákům. „Umožním plynout koloběhu vědy! Ano!“ Přijde k Evě, tj. stojí vlevo od levé lavice s knihami. Rozhodným tónem, nemůže se dočkat. „Kdy mohu začít a co přesně mám dělat?“*

Eva: „Začnete okamžitě – rozhodně, rezolutně, následně změni tón na povzbudivý – není to nic složitého. Podívejte, systém je jednoduchý: *Stojí za stolem s knihami, Adam bude vlevo od stolu. Eva přejde do věcného rychlého vysvětlování, které musí osvícený člověk ihned pochopit, avšak Adam – a také diváci – musí být naprosto zmaten. Položí ruku na hromádku několika (nejméně 5) knih: zde jsou publikace, se kterými dnes budete pracovat (ukazuje na stůl).* Je třeba je systematicky třídit podle jejich obsahu, rozsahu, data vydání *pausa* a samozřejmě pořadí jejich odběru.“ *Stihne-li to, mohla by během toho tu hromádku roztrždit na několik hromádek menších, přičemž by jednu knihu dala nejprve na jednu, pak s posledním kritériem na druhou hromádku – náznak byrokratické nejasnosti. To bude náročné, Evi si to musejí nacvičit. V ideálním případě by to v jejich provedení vypadalo podobně jako „skořápky“ a Adam by se ten zmatek snažil v předklonu sledovat.*

Adam: *Narovná se, trochu zvesela, rozhodně, jistě. „Ano.“*

Eva: „Knihy, které k vám budou přicházet, jsou většinou předem označené. *Vezme knihu a rychle ukáže tři různá místa s označením. Některé jsou ovšem označené, že se teprve mají označit. Čtvrté místo... To poznáte podle typu signatury. „... a páté místo. Musí jít o zřetelně odlišná místa i při pohledu z dálky a Evi zase musejí nacvičit rychlé nalezení všech 5 míst.*

Adam: *Kroutí hlavou podle toho, jak Eva obrací knihu. Už bez veselosti a rozhodnosti. „Ano.“*

Eva: *Během první věty vezme knihu odněkud ze země, ukáže Adamovi, a položí ji zřetelně jinam na zemi. „Budou k vám chodit publikace z jiných redistribučních center, ty musíte řadit zvlášť.“*

Adam: *Pausa, Adam nestačí sledovat odkud kam. „Ano.“*

Eva: *Opět kniha odjinud ze země, položí ji na stůl. „... pokud ovšem nebudou určeny pro okamžitý odběr, pak je neřadíte vůbec.“*

Adam: *Nejistota.* „Ano?“

Eva: *Během toho ukáže rychle několik z těch 5 míst, že tam opravdu nic není.* „Knihy zcela bez signatury jsou určeny k likvidaci, ty budete dávat semhle.“

Adam: *Otře si rukou čelo, už trochu zoufale.* „A-aha?“

Eva (*vypadne ze své věčné pracovitosti a usměje se*): „Ale co bych vám to všechno povídala, vždyť si to můžete přečíst v instrukcích. *Otevírá složky, vybírá... Zde.*“ *Podá ze svých složek Adamovi lejtstro.*

Adam: „Děkuji.“ *Hned se začte.*

Eva: „A zde.“ *další lejtstro, vsune mu jej na to, které drží v ruce.*

Adam: *Neví, který papír dřív, drží bezradně každý v jedné ruce, váhá.* „Ano.“

Eva: „Zde máte manuál.“ *podává mu řádný štos knih ze stolu. Tj. další, dosud nedotčenou hromadu. Těch knih bude potřeba hodně...*

Adam: *Lehce a krátce zaují.* „Děkuji.“

Eva: „S dodatky.“ *ohromné složky doposud schované pod stolem.*

Adam: *Poklesne v kolenu, zděšený výraz.* „Ufff!“

Eva (*zapátrá ve svých složkách*): „A ještěéé... toto.“ *vyndá malinký kus papíru a přidá jej na hromadu*

Adam: *Zoufalý výraz.* „Nrggh.“

Eva: *Zavře svou složku.* „Očekává se od vás, že budete znát obsah knih, které distribuujete. *Pomalou odchází kolem pravé strany stolu, tj. za svou levou rukou.* Ve volném čase se věnujte četbě.“

Adam: *Na místě, mírně se otáčí za odcházející Evou.* „Nrggh!!“

Eva: *Přejde asi do středu dopředu, podívá se na hodinky.* „Po dvanácti hodinách začíná váš čas na odpočinek. Pak vám budou přiděleny publikace na další den. *Natočí se směrem k Adamovi.* Máte nějaké otázky?“

Adam (s jistými obtížemi se snaží přes hromadu knih dívat na Evu – *když to fyzicky půjde, může zkusit nejprve přes knihy, pak vedle nich*): „Evo, Evo, moc vám děkuji za tuto příležitost. *Eva si jde pro složku, která zůstala na stole, takže zmizí z Adamova zorného pole.* Uvidíte – *Adam se nějak natáčí, aby ji zase uviděl,* že vás *nezklamuúúúú.*“ – *Těžké knihy...*

Eva (*Tentokrát už ze složkou v pravé ruce odchází za svou pravou rukou, vedle Adama se zastaví a položí mu svou levou na rameno a opět nadšeně*): „Adame, budete zářným členem naší Obce, já jsem o tom přesvědčena.“ *Odchází.*

V této pasáži vychází najevo příšerná byrokratizace a hyperintelektualizace života v Obci (což je dramatický děj pasáže). Adam se seznamuje s tíhou takového života...